

Arrest

nr. 175 319 van 26 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Turkse nationaliteit te zijn, op 28 april 2016 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 31 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 mei 2016 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 29 mei 2012 een eerste aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van hun Oostenrijkse zoon, S. E..

Op 8 oktober 2012 nam de burgemeester van de stad Geel een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen die beslissing dienden verzoekers op 30 oktober 2012 een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigde d.d. 20 januari 2014, bij arresten met nrs. 117.187 en 117.191, de beslissingen van de burgemeester van de stad Geel van 8 oktober 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.2. Op 18 juli 2014 werd de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen. Deze beslissingen zijn definitief.

1.3. Er werd op 10 april 2015 een aankomstverklaring opgesteld voor verzoekers.

1.4. Verzoekers werden op 15 september 2015 bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) daar hun regelmatig verblijf was verstreken.

1.5. Verzoekers dienden op 5 oktober 2015 een tweede aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in als bloedverwant in opgaande lijn, in functie van hun Oostenrijkse zoon, S. E. Zij legden hierbij de volgende documenten voor:

- attest OCMW van Geel van 09/12/2015 waaruit blijkt dat er geen financiële steun werd aangevraagd door verzoekers;
- verklaring van M. G. B. van de buurt Cayyolu Mahallesi van 21/01/2015 waarin gesteld wordt dat verzoekers geen eigendommen bezitten en in hun eigen onderhoud voorzien met het geld van hun kinderen uit België;
- bewijzen van Western Union.

Op 31 maart 2016 werden de beslissingen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) genomen.

Dit zijn de thans bestreden beslissingen die luiden:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.10.2015 werd ingediend door:

Naam: S. Voorna(a)m(en): H. M. Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: 17.02.1952 Geboorteplaats: Yildizeli
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te : (...)

*om de volgende reden geweigerd: Artikel 40bis, §2,4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende:
‘ Als familielid van de burger van de Unie worden
beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.’*

Betrokkene deed een aanvraag in functie van haar Oostenrijkse zoon.

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attest van het OCMW Geel dd. 09.12.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van deze attesten geen financiële steun aanvroeg in België
- een verklaring van M.G. B. van de buurt Cayyolu Mahallesi dd. 21.01.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen bezit en in het eigen onderhoud voorziet met het geld van hun kinderen in België.

Alsook bewijzen dat via Western Union geld werd overgemaakt door de referentiepersoon en werd opgenomen door de bestemming. In hoeverre geloof kan gehecht worden aan het geheel van deze documenten is echter onduidelijk. Betrokkene blijkt immers reeds sinds minstens 2011 in België te verblijven, weliswaar regelmatig over en weer te reizen naar Turkije (zonder visum!) en eerder het verblijfsrecht te zijn geweigerd omdat het koppel een pensioen heeft in Turkije ongeveer 850 euro (bedrag van 2011) en betrokkene daarenboven nog een inkomen had als hoofdaandeelhouder en verantwoordelijke van een firma. Het is niet omdat daar nu niets meer van werd voorlegt, dat dit inkomen niet meer ter beschikking is en het geld dat werd overgemaakt daadwerkelijk werd opgenomen in het land van herkomst om in de basisbehoeften van betrokkenen te voorzien.

Verder, wat betreft de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, deze worden niet als voldoende beschouwd om betrokkenen te kunnen ten laste nemen in België. De referentiepersoon blijkt inkomen te verwerven uit een tewerkstelling in België. Dit bedrag kan echter niet als voldoende worden beschouwd, gezien de gezinslast van betrokkene. Daarmee wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet. De referentiepersoon is inderdaad GEEN beschikker van voldoende bestaansmiddelen, waardoor betrokkenen niet overeenkomstig art. 40bis, §4, tweede lid moeten aantonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen dan betrokkenen ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel, alsook een ziekteverzekering. Echter de bestaansmiddelen van de EU-burger worden wel degelijk geëvalueerd in het kader van art. 40bis, §2, 4°. Om ten laste te kunnen zijn, dient de EU-burger uiteraard over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Dit is hier niet het geval. Er kan niet vanuit gegaan worden dat met een dergelijk karig bedrag aan beschikbaar inkomen van de EU-burger in het levensonderhoud van 4 volwassenen (de referentiepersoon heeft kennelijk ook nog zijn echtgenote ten laste gezien haar inkomen niet werd voorgelegd) kan worden voorzien. De attesten van het ocmw doen geen afbreuk aan deze vaststelling. 't Is immers niet omdat betrokkenen tot op heden geen ocmw hebben genoten, dat ze niet behoeftig zijn (of dat kunnen laten uitschijnen) en zich in de nabije toekomst niet zullen wenden tot het ocmw of de inkomensgarantie voor ouderen hebben aangevraagd of zullen aanvragen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

En ten opzichte van de tweede verzoekende partij:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.10.2015 werd ingediend door:

Naam: S. Voorna(a)m(en): S. Nationaliteit: Turkije
Geboortedatum: 29.11.1954 Geboorteplaats: Yildizeli
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie
Artikel 40bis, §2,4° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende: ' Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de bloedverwanten in opgaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.'

Betrokkene deed een aanvraag in functie van haar Oostenrijkse zoon.

Om als ten laste te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan van de betrokkene tegenover de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attest van het OCMW Geel dd. 09.12.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van deze attesten geen financiële steun aanvroeg in België

- een verklaring van M. G. B. van de buurt Cayyolu Mahallesi dd. 21.01.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen bezit en in het eigen onderhoud voorziet met het geld van hun kinderen in België.

Alsook bewijzen dat via Western Union geld werd overgemaakt door de referentiepersoon en werd opgenomen door de bestemming. In hoeverre geloof kan gehecht worden aan het geheel van deze documenten is echter onduidelijk. Betrokkene blijkt immers reeds sinds minstens 2011 in België te verblijven, weliswaar regelmatig over en weer te reizen naar Turkije (zonder visum!) en eerder het verblijfsrecht te zijn geweigerd omdat het koppel een pensioen heeft in Turkije ongeveer 850 euro (bedrag van 2011) en mevrouw haar echtgenoot daarenboven nog een inkomen had als hoofdaandeelhouder en verantwoordelijke van een firma. Het is niet omdat ze daar nu niets meer van voorleggen, dat dit inkomen niet meer ter beschikking is en het geld dat werd overgemaakt

daadwerkelijk werd opgenomen in het land van herkomst om in de basisbehoeften van betrokkenen te voorzien.

Verder, wat betreft de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, deze worden niet als voldoende beschouwd om betrokkenen te kunnen ten laste nemen in België. De referentiepersoon blijkt inkomen te verwerven uit een tewerkstelling in België. Dit bedrag kan echter niet als voldoende worden beschouwd, gezien de gezinslast van betrokkene. Daarmee wordt geen voorwaarde toegevoegd aan de wet. De referentiepersoon is inderdaad GEEN beschikker van voldoende bestaansmiddelen, waardoor betrokkenen niet overeenkomstig art. 40bis, §4, tweede lid moeten aantonen dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te kunnen voorkomen dan betrokkenen ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel, alsook een ziekteverzekering. Echter de bestaansmiddelen van de EU-burger worden wel degelijk geëvalueerd in het kader van art. 40bis, §2, 4°. Om ten laste te kunnen zijn, dient de EU-burger uiteraard over voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Dit is hier niet het geval. Er kan niet vanuit gegaan worden dat met een dergelijk karig bedrag aan beschikbaar inkomen van de EU-burger in het levensonderhoud van 4 volwassenen (de referentiepersoon heeft kennelijk ook nog zijn echtgenote ten laste gezien haar inkomen niet werd voorgelegd) kan worden voorzien. De attesten van het ocmw doen geen afbreuk aan deze vaststelling. 't Is immers niet omdat betrokkenen tot op heden geen ocmw hebben genoten, dat ze niet kunnen laten uitschijnen behoeftig te zijn (vermits alles erop wijst dat ze inkomsten achterhouden) en zich in de nabije toekomst niet zullen wenden tot het ocmw of de inkomensgarantie voor ouderen hebben aangevraagd of zullen aanvragen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers aan “Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het materieel motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en schending van art. 40bis van de vreemdelingenwet”

Het eerste onderdeel luidt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexies dd. 25.6.2014) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 25.6.2014 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve handeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Bij het onderzoek van de vraag naar de materiële motivering van de bestreden beslissing moet de Raad onderzoeken of de concrete gegevens van het dossier de vermelde motieven op een deugdelijke wijze onderbouwen (RvS 23 september 2013, nr. 224.862; RvS 13 november 2012, nr. 221.391).

De bestreden beslissingen zijn kennelijk onredelijk genomen.

Er is gemotiveerd dat er een attest is voorgelegd vanuit Turkije waaruit blijkt dat verzoekers geen onroerende goederen hebben en dat er bewijzen zijn voorgelegd van geldverzendingen via Western Union en bewijzen dat de gelden zijn afgehaald door verzoekers in Turkije.

Volgens verwerende partij zou het echter, ten onrechte, onduidelijk zijn in hoeverre geloof kan worden gehecht aan deze documenten.

Verzoekers zouden sedert 2011 in België verblijven en zouden ze regelmatig heen en weer reizen zonder visum.

Eerder zou het verblijfsrecht geweigerd zijn omdat ze een pensioen hebben in Turkije en verzoekers daarenboven nog aandeelhouders zijn in een bedrijf.

Tot slot zouden de bestaansmiddelen van de referentiepersoon onvoldoende zijn om verzoekers ten laste te nemen.

*Wat betreft de **behoefte** wensen verzoekers het volgende op te merken.*

Het is inderdaad juist dat zij een pensioen hebben van ongeveer 800 € per maand.

Dit wil echter niet automatisch zeggen dat dit bedrag voldoende is om in hun behoeften te voorzien in het land van herkomst.

Verzoeker heeft bij zijn vorige aanvraag een begeleidende brief bijgevoegd met 18 bijlagen.

Daarin staat uitgelegd dat het pensioen verzoekers onvoldoende is om rond te komen in Turkije.

Verzoeker heeft een tabel opgemaakt met zijn inkomsten en uitgaven. De uitgaven zijn volledig gedocumenteerd en vertaald naar het Nederlands. Hieruit bleek dat zij maandelijks een tekort hebben van 508.06 Turkse Lire.

De Stad Geel had bij het nemen van de vorige beslissing geen enkele moeite gedaan om te antwoorden op deze 2 brieven en weerlegde op geen enkele wijze de inhoud daarvan.

De RVV heeft dan ook terecht de vorige weigeringsbeslissingen vernietigd.

Thans doet verwerende partij ook geen enkele moeite om de uitgaven van verzoekers in Turkije na te kijken en te bespreken.

De documenten steken immers nog steeds in het administratief dossier.

Alhoewel verwerende partij erkent dat verzoekers geld hebben ontvangen van de referentiepersoon in Turkije en geen onroerende goederen hebben, kan zij niet dienstig voorhouden dat verzoekers behoeftig zijn.

Na de vernietigingsarresten van de RVV in 2014 werden verzoekers in het bezit gesteld van een AI in afwachting van de nieuwe beslissing. Omdat verwerende partij opnieuw een weigeringsbeslissing nam, keerden verzoekers terug naar Turkije. Zij verbleven opnieuw in Turkije en ontvingen ze financiële steun van de referentiepersoon omdat hun pensioen ontoereikend was.

Daar verzoekers in het bezit zijn van een groen paspoort zijn zij vrijgesteld van een visum voor Europa.

Verzoeker is inderdaad aandeelhouder van de BVBA 4 ESCH.

De enige reden dat verzoeker aandeelhouder is geworden van de vennootschap is om een ziekteverzekering te kunnen afsluiten.

Verzoekers krijgen geen loon of dividenden van de vennootschap. Verwerende partij toont dit alleszins niet aan."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekers d.d. 5 oktober 2015 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indienden als bloedverwant in opgaande lijn, in functie van hun Oostenrijkse zoon, S. E.. Zij legden hierbij de volgende documenten voor:

- Attest OCMW van Geel van 09/12/2015 waaruit blijkt dat er geen financiële steun werd aangevraagd door verzoekers;

- Verklaring van M. G. Baljuw van de buurt Cayyolu Mahallesi van 21/01/2015 waarin gesteld wordt dat verzoekers geen eigendommen bezitten en in hun eigen onderhoud voorzien met het geld van hun kinderen uit België;

- Bewijzen van Western Union.

Verzoekers dienden te voldoen aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40bis §2, 4° van de vreemdelingenwet, dat onder meer luidt als volgt:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;"

Het klopt inderdaad dat verzoekers reeds op 29 mei 2012 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indienden in functie van hun zoon. Doch die aanvraag werd afgesloten met een beslissing van 18 juli 2014 – weliswaar na een vernietigingsarrest van de RVV van 20 januari 2014 - tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Uit het administratief dossier blijkt dat er geen rechtsmiddel werd aangewend tegen die bijlage 20. In de beslissing werd geoordeeld dat verzoekers onvoldoende hadden aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst. M.b.t. het overzicht van de inkomsten en uitgaven van 2005 t.e.m. 2012, waarnaar verzoekers thans verwijzen, werd in die beslissing gesteld dat dat overzicht niet bewijst dat zij onvermogen zijn in het land van herkomst.

Indien verzoekers wilden dat de verwerende partij het overzicht van de inkomsten en uitgaven dat zij bij hun aanvraag van 2012 hadden gevoegd, opnieuw in overweging nam, dan dienden zij dit opnieuw te voegen bij de aanvraag die zij indienden op 5 oktober 2015, quod non.

In ieder geval kunnen zij niet voorhouden als zou op grond daarvan blijken dat zij onvermogen zijn in hun herkomstland, nu die stelling reeds werd weerlegd door de definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijnde bijlage 20 van 18 juli 2014.

Gelet op het feit dat verzoekers bij huidige aanvraag enkel een attest van het OCMW van Geel, een verklaring m.b.t. het niet bezitten van eigendommen en het ontvangen van geld van hun kinderen en bewijzen van de Western Union overmaakten, terwijl zij in het kader van een vorige aanvraag aantoonde dat zij een Turks pensioen genieten, is het geenszins kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing gesteld werd dat hiervan thans geen enkele informatie werd overgemaakt. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat geoordeeld werd dat het niet is omdat verzoekers hiervan geen bewijzen overmaken, zij dit inkomen niet meer zouden hebben in het herkomstland.

Het komt immers aan verzoekers, als aanvrager van een verblijfsrecht, toe om een volledig zicht te geven op hun situatie zodat de verwerende partij in het licht van alle gegevens een oordeel kan vellen over de afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst.

Waar zij stellen dat verzoeker geen loon of dividenden zou krijgen van de vennootschap en dat de verwerende partij dit niet aantoonde, gaan zij er ook hiermee aan voorbij dat zij zelf dienen aan te tonen onvermogen te zijn. Verzoekers dienen transparant te zijn omtrent hun financiële situatie en hieromtrent dan ook alle documenten over te maken aan de verwerende partij. Indien verzoeker geen uitkering of dividenden zou krijgen van de vennootschap waarvan hij aandeelhouder is, dient hij hiervan het bewijs voor te leggen. Van de verwerende partij kan niet verwacht worden te oordelen dat er geen inkomsten zijn, enkel omwille van het feit dat er geen bewijs van inkomsten wordt voorgelegd.

Verzoekers tonen niet aan dat het kennelijk onredelijk is om op grond van de door hen voorgelegde documenten, en de documenten die zijn in het verleden overmaakten ter staving van een vorige aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, te oordelen dat zij niet ten laste kunnen worden beschouwd daar er niet werd aangetoond dat zij reeds ten laste waren van de referentiepersoon in het land van herkomst. Die vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen naar recht.

Louter ten overvloede, waar verzoekers stellen dat de referentiepersoon wel over een voldoende hoog inkomen zou beschikken, gaan zij echter niet in op de vaststelling die blijkt in de bestreden beslissing, namelijk dat het beschikbaar inkomen niet voldoende is om in het levensonderhoud van 4 personen te voorzien (verzoekers, referentiepersoon en diens echtgenote). Verzoekers tonen evenmin aan dat de referentiepersoon zou beschikken over het pensioen dat zij krijgen in Turkije.

Met hun betoog maken zij geen schending aannemelijk van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 40 van de vreemdelingenwet.

Het enig middel is ongegrond.“

2.3. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werden genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en naar het feit dat aan de verzoekende partijen een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie met bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt, omdat zij niet afdoende hebben aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst nu zij zelf over een inkomen beschikken en een der verzoekers, die gehuwd zijn met elkaar, hoofdaandeelhouder en verantwoordelijke is van een firma waarvan niets wordt voorgelegd. Daarnaast zijn de inkomsten van de referentiepersoon, zoon van verzoekers, te karig om vier volwassen ten laste te nemen.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hun niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partijen bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 40bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“(…)

§ 2

Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

“(…)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Om een verblijfsrecht te kunnen genieten als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald als ascendent van een burger van de Unie, dienen de verzoekende partijen aan te tonen dat zij ten laste zijn van diegene in functie waarvan zij hun aanvraag indienden, in casu hun zoon.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bewijzen overmaakten van door hun zoon gestorte gelden in hun herkomstland (regelmatige stortingen a rato van 500 euro), een verklaring van baljuw M.G die stelt dat verzoekers in hun levensonderhoud worden tegemoet gekomen met gelden van hun kinderen, wat hij heeft onderzocht door de afschriften van de bankoverschrijvingen. Deze verklaring is derhalve een loutere vaststelling van de gestorte gelden. Verzoekers leggen een verklaring neer van het bestuurshoofd van hun wijk ter bevestiging dat zij geen eigendommen hebben en evenmin onroerend goed “met inkomen”. Voorts leggen verzoekers bewijzen neer dat zij geen inkomsten hebben verworven komend van het OCMW. Tevens worden er loonfiches van de referentiepersoon neergelegd, wiens inkomsten tussen de 900 en 960 euro liggen en zou deze 500 euro RVA-uitkeringen ontvangen.

Het determinerend motief van de bestreden beslissingen bestaat erin dat de verzoekende partijen niet voldoen aan de voorwaarden om te genieten van een verblijfsrecht nu zij, door enkel een verklaring op eer van henzelf voor te leggen, niet afdoende hebben aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst. De bestreden beslissingen wijzen erop dat bij eerdere aanvragen is gebleken dat één der verzoekers ten gevolge van diens pensioen een inkomen heeft van 850 euro (anno 2011) wat steun vindt in het administratief dossier. Bovendien wijzen de bestreden beslissingen erop dat gezwegen wordt over eventuele inkomsten die verzoekers ontvangen als hoofdaandeelhouder van een firma. Verzoekers stellen thans dat zij geen dividenden of inkomsten ontvangen van de BVBA 4 Esch en dat de enige reden dat verzoeker aandeelhouder werd gelegen is in het kunnen afsluiten van een ziekteverzekering. Verzoekers poneren deze stelling zonder het minste begin van bewijs, dit terwijl evenmin boekhoudkundige stukken betreffende deze vennootschap worden voorgelegd. Deze bewering staat in schril contrast met de verklaring van hun zoon en het eigen schrijven van verzoekers van 27 augustus 2012 dat zij toevoegden ter gelegenheid van een eerdere aanvraag waarin zij meedelen: *“Ondanks al de berekeningen, hebben wij er ook aan gedacht om hen een aandeel te schenken van ons vennootschap en zijn zij dus ook vennoten van ons vennootschap. Op die manier hebben wij hun*

gezondheidsverzekering gegarandeerd en hebben zij dus ook een gezondheidsverzekering. Zij zijn momenteel belastingplichtig en zij betalen belasting aan de Belgische Staat.

Bovendien heeft mijn vader een opleiding economie genoten en kan hij ons vennootschap perfect beheren en zijn bijdrage leveren door ons vennootschap in goede banen te leiden. Wij denken dat dit een zeer groot voordeel zal opleveren (...)

Onze kinderen hebben ook een aandeel van hun vennootschap aan mij (H.M.S. overgedragen om hier in België met betere garantie te kunnen verblijven. Sinds januari/2011 ben ik ook vennoot van die vennootschap en mijn sociale zekerheid als zelfstandige (bij Acerta) wordt betaald

(....)Momenteel hebben wij geen inkomen uit dit vennootschap. Wanneer onze aanvraag tot gezinshereniging aanvaard zou worden, en wij een verblijfsvergunning krijgen, kan ik ook een inkomen krijgen van dit vennootschap en zullen wij niet tot last zijn van de Belgische Staat. Sinds januari 2011 zijn we ook belastingplicht in België (....)."

Gelet op deze elementen kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze oordelen dat: "(...) en mevrouw haar echtgenoot daarenboven nog een inkomen had als hoofdaandeelhouder en verantwoordelijke van een firma. Het is niet omdat ze daar nu niets meer van voorleggen, dat dit inkomen niet meer ter beschikking is en het geld dat werd overgemaakt daadwerkelijk werd opgenomen in het land van herkomst om in de basisbehoeften van betrokkenen te voorzien."

Waar verzoekers verwijzen naar een in het kader van een eerder ingediende aanvraag meegedeelde tabel van hun uitgaven en inkomsten in het land van herkomst gaan verzoekers voorbij aan de inmiddels definitieve beslissing van weigering tot verblijf van meer dan drie maanden van 18 juli 2014. Deze beslissing werd genomen na de onder punt 1.1. beschreven vernietigingsarresten. Deze tabel en stukken werden door de verzoekers niet opnieuw toegevoegd aan de aanvraag, voorwerp van de bestreden beslissing zodat zij de verwerende partij niet kunnen verwijten deze niet (opnieuw) te beantwoorden. Het determinerend motief in de bestreden beslissingen dat stelt: "Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attest van het OCMW Geel dd. 09.12.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van deze attesten geen financiële steun aanvraag in België

- een verklaring van M.G. B. van de buurt Cayyolu Mahallesi dd. 21.01.2015 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen bezit en in het eigen onderhoud voorziet met het geld van hun kinderen in België.

Alsook bewijzen dat via Western Union geld werd overgemaakt door de referentiepersoon en werd opgenomen door de bestemming. In hoeverre geloof kan gehecht worden aan het geheel van deze documenten is echter onduidelijk. Betrokkene blijkt immers reeds sinds minstens 2011 in België te verblijven, weliswaar regelmatig over en weer te reizen naar Turkije (zonder visum!) en eerder het verblijfsrecht te zijn geweigerd omdat het koppel een pensioen heeft in Turkije ongeveer 850 euro (bedrag van 2011) en betrokkene daarenboven nog een inkomen had als hoofdaandeelhouder en verantwoordelijke van een firma. Het is niet omdat daar nu niets meer van werd voorlegt, dat dit inkomen niet meer ter beschikking is en het geld dat werd overgemaakt daadwerkelijk werd opgenomen in het land van herkomst om in de basisbehoeften van betrokkenen te voorzien.", is correct en vindt steun in het administratief dossier en is bovendien kennelijk redelijk, gelet op de voorafgaande in het administratief dossier. Verzoekers slagen er niet in dit motief te weerleggen dat op zich volstaat om de bestreden beslissingen te nemen. De verwerende partij merkt terecht op dat: "Het klopt inderdaad dat verzoekers reeds op 29 mei 2012 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indienden in functie van hun zoon. Doch die aanvraag werd afgesloten met een beslissing van 18 juli 2014 – weliswaar na een vernietigingsarrest van de RvV van 20 januari 2014 - tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Uit het administratief dossier blijkt dat er geen rechtsmiddel werd aangewend tegen die bijlage 20. In de beslissing werd geoordeeld dat verzoekers onvoldoende hadden aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst. M.b.t. het overzicht van de inkomsten en uitgaven van 2005 t.e.m. 2012, waarnaar verzoekers thans verwijzen, werd in die beslissing gesteld dat dat overzicht niet bewijst dat zij onvermogen zijn in het land van herkomst.

Indien verzoekers wilden dat de verwerende partij het overzicht van de inkomsten en uitgaven dat zij bij hun aanvraag van 2012 hadden gevoegd, opnieuw in overweging nam, dan dienden zij dit opnieuw te voegen bij de aanvraag die zij indienden op 5 oktober 2015, quod non.

In ieder geval kunnen zij niet voorhouden als zou op grond daarvan blijken dat zij onvermogen zijn in hun herkomstland, nu die stelling reeds werd weerlegd door de definitief in het rechtsverkeer aanwezig zijnde bijlage 20 van 18 juli 2014.

Gelet op het feit dat verzoekers bij huidige aanvraag enkel een attest van het OCMW van Geel, een verklaring m.b.t. het niet bezitten van eigendommen en het ontvangen van geld van hun kinderen en

bewijzen van de Western Union overmaakten, terwijl zij in het kader van een vorige aanvraag aantoonden dat zij een Turks pensioen genieten, is het geenszins kennelijk onredelijk dat in de bestreden beslissing gesteld werd dat hiervan thans geen enkele informatie werd overgemaakt. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk dat geoordeeld werd dat het niet is omdat verzoekers hiervan geen bewijzen overmaken, zij dit inkomen niet meer zouden hebben in het herkomstland.

Het komt immers aan verzoekers, als aanvrager van een verblijfsrecht, toe om een volledig zicht te geven op hun situatie zodat de verwerende partij in het licht van alle gegevens een oordeel kan vellen over de afhankelijkheidsrelatie in het land van herkomst.

Waar zij stellen dat verzoeker geen loon of dividenden zou krijgen van de vennootschap en dat de verwerende partij dit niet aantoont, gaan zij er ook hiermee aan voorbij dat zij zelf dienen aan te tonen onvermogen te zijn. Verzoekers dienen transparant te zijn omtrent hun financiële situatie en hieromtrent dan ook alle documenten over te maken aan de verwerende partij. Indien verzoeker geen uitkering of dividenden zou krijgen van de vennootschap waarvan hij aandeelhouder is, dient hij hiervan het bewijs voor te leggen. Van de verwerende partij kan niet verwacht worden te oordelen dat er geen inkomsten zijn, enkel omwille van het feit dat er geen bewijs van inkomsten wordt voorgelegd.”

De door verzoekers toegevoegde stukken aan het verzoekschrift doen aan het voorgaande geen afbreuk.

De verzoekers maken derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissingen te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 40bis en 62 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Verzoekers voeren geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat hun grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Wat de aangevoerde schending van de hoorplicht betreft, houdt die als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95 805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887).

Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partijen gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (RvS 15 februari 2007, nr. 167 887; I. OPDEBEEK, “De hoorplicht” in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 206, 247). De bestreden beslissing betreft het weigeren van een aanvraag om verblijf. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoekende partijen, maar houdt een weigering in om een door hen gevraagd voordeel – m.n. verblijf van meer dan drie maanden in het Koninkrijk – te verlenen. Te dezen kunnen de verzoekende partijen niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren. In de mate dat de zij de hoorplicht geschonden zien hadden de verzoekende partijen steeds de gelegenheid het bestuur schriftelijk op de hoogte te brengen van alle feitelijke elementen betreffende hun aanvraag voor het nemen van de bestreden beslissingen. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partijen erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu het geval is.

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349). Uit de bespreking van de voorafgaande onderdelen blijkt geenszins dat de gemachtigde niet overeenkomstig de geldende bepalingen heeft gehandeld. Het rechtszekerheidsbeginsel is bijgevolg niet geschonden.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). Verzoekers tonen geenszins aan dat hun verwachtingen rechtmatig waren.

2.4. Waar de verzoekers de schending van dezelfde rechtsregels en beginselen aanvoeren door in een tweede onderdeel te betogen dat: *“Wat betreft het **inkomen van de referentiepersoon** wensen verzoekers als volgt te repliceren op de inhoud van de bestreden beslissing.*

Daar de referentiepersoon EU-onderdaan is en omdat hij economisch actief is in België, dient hij vooreerst volgens art. 40 e.v. Vw. geen regelmatige, voldoende en stabiele inkomsten aan te tonen.

Verder blijkt uit de voorgelegde loonbrieven dat verzoeker uit arbeid een loon ontvangt van 952,73 € en dat de RVA daarbovenop hem een bedrag van 500 € uitkeert.

Bijgevolg heeft hij een inkomen van ongeveer 1.450,00€, hetgeen zelfs meer is dan 120% van het leefloon.

Bovendien heeft verwerende partij geen rekening gehouden met de inkomsten van verzoekers zelf.

De referentiepersoon heeft immers beschikking over de inkomsten van zijn ouders.

Zij wonen samen en hebben een gemeenschappelijke huishouding.

Verwerende partij diende rekening te houden met de inkomsten van verzoekers (RvV 176 549, nr. 163 344 d.d. 01.03.2016)

Het middel is ontvankelijk en gegrond.”, is deze ganse kritiek gericht tegen het tweede motief van de bestreden beslissingen dat in casu gelet op het eerste motief betreffende het onvoldoende bewezen zijn van de onvermogenheid van de verzoekers, volledig overtollig is. Kritiek gericht tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

2.5. Bijgevolg is het middel in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig september tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN